

1995 - 2015 * 20 let

List

Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

Veliko uspešnih poti...

intervju s Klementino Mežnar,
na strani 8

7

14

18

19

ISSN 1581-8373

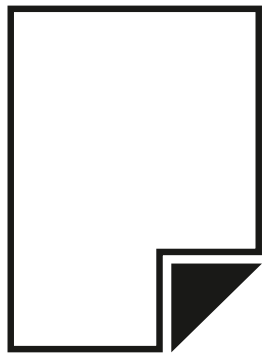

9 770158 183733

Poštšina
plačana pri
pošti 3325
Šoštanj

LETO XX
ŠT. 2
12. FEBRUAR 2015
1,60 EUR

“NOVA” MESTNA OBLAST str. 7
NA OBISKU PRI FANIKI ANDREJC str. 14
TEKMOVANJE NA GOLTEH str. 18
ZVEZDA ODBOJKE NA OŠ KDK ŠOŠTANJ str. 19

List

Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

**ZAGOTOVITE SI SVOJ IZVOD
NAŠE SEDANJOSTI DANES
IN ZGODOVINE JUTRI.
BERITE LIST!**

NAROČILNICA

Nepreklicno naročam List, revijo za kulturna in druga vprašanja občine Šoštanj in širše, za letno naročnino v višini 20 €.

List pošiljajte na moj naslov:

_____ (ime in priimek)

_____ (naslov)

_____ (pošta)

_____ (lastnoročni podpis)

Z naročilom v letu 2015 sem si zagotovil posebno knjižno nagrado, meseca decembra 2015.

Prostor za
znamko
vrednosti A.

Zavod za kulturo Šoštanj

Trg svobode 12

3325 Šoštanj

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Peter Rezman

Kritične pripombe na vsebino ali obliko Lista bodo dosegle svoj namen le, če jih boste posredovali ustno ali s kratkim sporočilom na telefon 041-987-634, ali na e-naslov peter.rezman@gmail.com.

Vodenje redakcije

mag. Milojka Bačovnik Komprej

Jezikovni pregled

ZUK Rezman

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s.p.

Tisk

Eurograf d.o.o.

Naklada

700 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za LIST št. 3, pošljete najkasneje do 18. februarja 2015 na elektronski naslov:
list.revija@gmail.com

Foto naslovnice: Dejan Tonkli

Februar, mesec kulture.	4
-------------------------	---

Uvodnik	5
---------	---

Naša občina	6
-------------	---

Intervju	8
----------	---

Dogodki in ljudje	13
-------------------	----

Po sledi govoric	16
------------------	----

Šport in rekreacija	18
---------------------	----

Vila Mayer	21
------------	----

Humolistek	22
------------	----

Zvone Čebul in Ivan Cankar.

Foto: Jani Napotnik

Spoštovane bralke in bralci Lista,
hvala, da nas berete!
Zaradi vas je List.

Kot ste opazili, bo sedaj List dosti bolj aktualen, saj vam želimo še bolj približati dogajanje v naši občini. Izjemno pomemben del Lista je kultura. Kultura izhaja iz latinske besede cultura, izpeljane iz colere, kar pomeni "gojiti". Ponavadi gojimo nekaj zato, da preživimo, da si olajšamo življenje. A kako naj preživimo brez dobrih medsebojnih odnosov? Tudi njih moramo gojiti, da nam bo lepo. Vse se začne s semenom, ki ga položimo v plodovitno zemljo in zalivanjem. Seme vzklije, začne rasti. Tako dobi krhka rastlina možnost zrasti v mogočno drevo. Naše seme so naši otroci. Gojimo jih. Vzgajamo. Tudi, če si ne vzamemo časa zanje, je to vzgoja, za katero smo se sami odločili. Vsaka vzgoja postane navada in navada je železna srajca.

Pri Zavodu za kulturo smo omogočili našim otrokom brezplačne predstave ter brezplačne krožke gledališča in baleta. Za prihodnje šolsko leto načrtujemo še več brezplačnih ustvarjalnih tečajev oziroma dejavnosti za otroke in mladino. Tako bomo pripomogli ustvarjati pogoje za to, da naše otroke vzgojimo v samozavestne, razgledane, izobražene in odgovorne občane. Seveda tudi za vas odrasle pripravljamo veliko zanimivih ustvarjalnih dogodkov pod imenom "kultura pod tušem", s katerimi vas bomo mogoče obiskali v vašem kraju ali celo na vašem dvorišču. Naša velika želja – in strategija je, da postanejo kulturno umetniški dogodki resnično javna dobrina v občini Šoštanj.

Skratka,
spoštovane bralke in bralci našega Lista, ob kulturnem prazniku vam želim, da vzgojite in gojite dobre medčloveške odnose ter da ne opustite upanja v to, da skupaj zmoremo več, kot vsak sam zase.

KAJETAN ČOP
DIREKTOR ZAVODA ZA KULTURO ŠOŠTANJ

UREDNIŠKA POLITIKA

14 dni ali 2 krat na mesec

List s to številko postaja revija, ki bo izhajala dvakrat na mesec. Rečemo sicer, da bo List poslej štirinajstdnevnik, a to ne bo točno tako, saj je to samo prvi korak k resničnemu štirinajstdnevniku. Kot eden od načrtovalcev in tudi izvajalcev uredniške politike Lista, sem si to spremembo že dolgo želel. Zdaj smo to potezo, po več letih odločanja končno potegnili. Na začetku bo malo naporno, tako za naše sodelavce, ustvarjalce Lista, kot tudi za naše cenjene bralce.

Nekatere moje kolegice in kolegi, ki so prav tako zadovoljni s spremembo, stavijo na večjo ažurnost Lista, ki bo lahko zdaj dvakrat na mesec prihajal pred oči svojih bralcev in jim hitreje prinašal poročila o različnih zanimivih dogodkih. Ob tem menim, da hitrosti glede na ostale načine obveščanja javnosti v današnjem svetu nismo pridobili veliko, sploh pa ne toliko, da bi lahko bistveno spremenili naravo naše revije in se iz tipično revijalnih objav usmerili bolj k splošnemu in čim bolj sprotne poročanju. Ne bomo veliko pridobili in se še vedno ne moremo kosati z ažurnostjo, ki jo ponuja na primer tednik. Zato je vsakokratna primerjava z sosednjim lokalnim tednikom ravno v tem pogledu nevzdržna. Je ne more biti, čeprav ob raznih pogovorih vedno znova slišim, da bi »morali biti takšni, kot oni.« Ne moremo biti, čeprav sem prva leta Lista tudi sam sanjal o tekmovanju s tednikom, ki izhaja v sosednji občini.

Bistvena sprememba, ki jo bomo skušali dosegať z uredniško politiko je ravno 'urejanje'. Spodbujanje vsebin. Še posebej v drugi izdaji vsak mesec, ko bomo osredotočeni na kulturne vsebine. To je tisti presežek dnevnega, tedenskega in če hočete, tudi mesečnega dogajanja, ki mu mediji iz najrazličnejših vzrokov ne namenjajo dovolj pozornosti. Glavni pa je žal ta, da so finančno odvisni od prodaje in oglaševanja in se morajo, hočeš nočeš ravnati po tej logiki.

Nam se (še) ni treba in to je naš privilegij.

Kot nacionalna televizija

Nam se ni treba ravnati po okusu bralcev.

Mi lahko na okus bralcev vplivamo z vsebino in njeno obdelavo.

Zakaj si lahko takšno razkošje privoščimo? Zato, ker večino sredstev za izid Lista zagotavlja izdajatelj, to je Zavod za kulturo Šoštanj, posredno pa njegov ustanovitelj, to je Občina Šoštanj. V tem pogledu smo organizacijsko veliko bližje uredniški logiki, ki de-

V bivši socialistični Jugoslaviji je bil 'obrovac' sinonim za zgrešeno investicijo. Če danes v Republiki Sloveniji v medmrežni iskalnik google vpišemo geslo »največja zgrešena investicija«, se x-krat izpiše... Uganete kaj? Foto: Jani Napotnik

luje v največji slovenski medijski hiši, kot pa recimo najbližjemu profesionalnemu časniku, ki je bil sprivatiziran v zgodnjih devetdesetih letih prejšnjega stoletja. Nacionalna televizija ima sredstva sistemsko zagotovljena. Če jim ta sredstva vzamejo, propade čez noč. Z Listom je isto. A ravno zaradi teh sistemsko zagotovljenih sredstev smo lahko avtonomni. Za razliko od splošnega prepričanja, da se moramo ravnati po okusu vodilne občinske politike, je resnica ravno obratna. Ravno posredno odvisni od občinskega proračuna nismo niti za trenutek čutili vpliva ukinitve oglaševalskega denarja, ki sta jo izvedla dva največja energetska sistema v naši bližini, saj sta začela »šparati« tudi pri voščilih in oglasih za List. Zato nas ni treba skrbeti, če veliki pomigajo z brki ob naših stališčih, tudi do razkričane investicije v šesti blok, ki se vse bolj spreminja v slovenski »obrovac«; da se moramo takrat, ko se zavrtimo izven porečja Pake, vse pogosteje braniti, da nismo to, za kar nas je proglasil eden njenih vodilnih, če ne kar najpomembnejši politik teh krajev - da smo mi vsi od tukaj pravzaprav »šaleški lobij.« Le kod mu pravica, da nas je vse tako nesramno oblatil?

Obrovac RS

Obrovac je danes majhno mesto v Hrvaškem primorju, v Zadarski županiji. Nobenega pravega razloga ne bi bilo, da bi poznali to mesto, toda komerkoli iz moje generacije boste

rekli besedo 'obrovac', je ne bo razumel z veliko začetnico, kot ime kraja blizu Jadrana zasluži, ampak je bila ta beseda z majhno začetnico za prebivalce SFRJ sinonim za zgrešeno investicijo. Titovi ekonomisti samoupravljanja so se odločili, da bodo v tisto na pol puščavo postavili največjo jugoslovansko proizvodilnico glinice in...iz vsega skupaj ni bilo nič. Denar, v glavnem zahodne kredite so zapravili, nekaj objektov zgradili, a iz tiste hiše ni prišla nikoli niti žlica glinice. Tudi jugoslovanske dolgove za vse 'obrovce', danes odplačuje Slovenija, katere mlade generacije samoupravljalcev zopet sanjajo o neskončnih zadolževanjih, ki da se na koncu preprosto odpišejo. Figo se odpišejo. Zastonj kosila ni. Vsa posojila je na koncu treba odplačati. Tudi za jugoslovanske 'obrovce' in naš šesti blok. Če ne bomo mi, jih bodo pa naši otroci in vnuki. Bolelo bo, kot je rekel dr. Robert Golob.

O vsem tem smo in o tem bomo pisali.

20 let 1995 - 2015

OD FEBRUARJA VSAKIH
14 DNI

OBVESTILA

Delna in popolna zapora Kajuhove ceste

Občina Šoštanj obvešča, da bo zaradi ureditve meteorne kanalizacije delna, občasno pa tudi popolna zapora Kajuhove ceste - od železniškega prehoda do Veterinarske postaje Šoštanj, in sicer od 2. 2. 2015 do 2. 3. 2015.

Obvoz bo urejen, uporabnike pa prosimo za razumevanje, strpnost in dosledno upoštevanje prometne signalizacije.

Začetek leta čas za občne zbore društev

Vsako leto se v prvih mesecih vrstijo redni občni zbori vseh dobro organiziranih društev. Župan Občine Šoštanj Darko Menih se rad udeleži vseh teh sestankov, v kolikor ga na njih povabijo, saj ceni društveno delo in ga tudi zelo podpira. V Občini Šoštanj je registriranih blizu sto društev, tako da je ta čas res pestro.

Svoje občne zборе so že imeli TD Skorno, PGD Gaberke, TD Pristava, Strojni krožek Šaleška dolina, Čebelarstvo društvo Ravne pri Šoštanju, Društvo podeželskih žena in Taborniško društvo Rod Pusti grad Šoštanj, v prihodnjih dneh pa se bodo zvrstili še občni zbori številnih ostalih društev.

TJAŠA REHAR, UNIV. DIPL. NOV.,
VIŠJI SVETOVALEC ZA ODNOS Z JAVNOSTMI

SPREMENJEN ZAKON O TUJCIH

Spremenjen Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 26/14, 90/14, v nadaljevanju: ZTuj) na podlagi prenosa Direktive 2011/98/EU na novo uvaja koncept enotnega dovoljenja za prebivanje in delo, ki se bo po novem izdajalo v enotnem postopku na upravnih enotah. Enotno dovoljenje bodo upravne enote začele izdajati s 1.9.2015.

S prenosom vsebine določb Direktive 2011/98 EU se v tujsko zakonodajo uvaja t. i. načelo "vse na enem mestu" za vse tujce, ki bodo zaprosili za izdajo dovoljenja za prebivanje zaradi zaposlitve ali dela, dodatno pa se enotno dovoljenje lahko pridobijo tudi tujci zaradi opravljanja sezonskega dela, opravljanja dela kot samozaposlena oseba, za čezmejno opravljanje storitev kot napoteni delavci. Načelo vse na enem mestu, ki je bilo z zakonom leta 2011

vedeno za pridobitev dovoljenja za prebivanje iz razloga visokokvalificirane zaposlitve (modra karta EU), omogoča tujcu, da si uredi enotno dovoljenje za delo in dovoljenje za prebivanje na enem mestu in sicer na upravni enoti.

To pomeni, da tujci, državljani tretjih držav, ki so v Slovenijo prišli z namenom zaposlitve, samozaposlitve ali dela, ne bodo več potrebovali dveh dovoljenj, saj bo enotno dovoljenje nadomestilo tako dovoljenje za prebivanje kot tudi delovno dovoljenje. Izjema od enotnega dovoljenja je le dovoljenje za sezonsko delo, in sicer za čas do treh mesecev, saj v tem primeru tujci, državljani tretjih držav, po novem ne bodo več potrebovali dovoljenja za prebivanje.

Enotno dovoljenje se bo izdajalo v obliki izkaznice. Tujcu, državljanu tretje države, ki bo v

času veljavnosti izkaznice zamenjal delodajalca, delovno mesto pri istem delodajalcu, želel nadaljevati delo na podlagi druge pogodbe civilnega prava ali se zaposliti še pri drugem delodajalcu, se bo na podlagi soglasja zavoda za zaposlovanje izdala le pisna odobritev in mu do izteka veljavnosti izkaznice le-te ne bo potrebno menjati.

Pomembna novost spremenjenega zakona, ki je začela veljati 1.1.2015 je tudi, da tujci, državljani tretjih držav, zadostnih sredstev za preživljanje ne morejo več dokazovati s pogodbo o preživljanju, sklenjeno v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa.

BRIGITA MERNIK
VODJA ODDELKA ZA UPRAVNE
NOTRANJE ZADEVE

OBČNI ZBOR

Foto: arhiv Občine

Vpetek, 23. januarja, je potekal občni zbor našega rodu, kjer smo izvolili novo vodstvo.

Funkcije so prevzeli: starešina: Mojca Čebul, načelnica: Eva Bolha, starešina čete Polzela: Matija Špacapan, načelnik čete Polzela: Urban Modrijan, načelnica MČ: Ajda Čebul, načelnica GG: Eva Kučič, načelnik PP: Luka Bolha, propagandistka: Suzana Podvinšek, gospodar: Luka Bolha, blagajnik: Maks Kvas, tajnica: Maruša Ravnjak, nadzorni odbor: Helena Urh, Denis Švarc, Klemen Črep in disciplinska komisija: Tina Jemec, Matjaž Modrijan, Vid Novak.

Hvala vsem za udeležbo, novemu vodstvu pa želimo veliko uspeha!

RPG ŠOŠTANJ

PUST ŠOŠTANJSKI PREVZEL OBLAST

Predstavniki Pusta Šoštanjskega so v začetku tedna obiskali šoštanjskega župana Darka Meniha. Ob obisku so prinesli listino, s katero mu je Pust začasno prevzel oblast, in sicer za čas malega pusta od 12. do 18. februarja 2015.

Župan je to pričakoval, saj ima pust v Šoštanju že več kot 60-letno tradicijo, letošnji pustni karneval bo namreč že 62. po vrsti. Nekaj dni bo v Šoštanju vse bolj šegavo, preprosto, zabavno, vendar tudi kritično. Pust Šoštanjski je tudi član združenja evropskih karnevalskih mest.

Župan je sprejel predstavnike Pusta Šoštanjskega v svoji pisarni, s sabo so prinesli tudi pustne dobrrote. Zaradi izgube oblasti ni bil slabe volje, nasprotno, zaželel jim je veliko sreče, predvsem pa se jim je zahvalil za uspešno organizacijo dosedanjih in jim zaželel obilo uspeha pri pripravi letošnjega pusta.

Pustno povorko v Šoštanju vsako leto organizira Turistično olepševalno društvo z neumnim predsednikom Petrom Radojo, letošnja bo na valentinovo soboto, 14. februarja 2015. Povorki bo sledila zabava z ansamblom Gadi v Športni dvorani Šoštanj.

Foto: arhiv Občine

TJAŠA REHAR, UNIV. DIPL. NOV.,
VIŠJI SVETOVALEC ZA ODNOS Z JAVNOSTMI

NA OBISKU V GASILSKEM DOMU ŠOŠTANJ

Lani marca je občni zbor PGD Šoštanj mesto potrdil novega predsednika Klemna Mežnarja, ki je funkcijo prevzel od dolgoletnega predsednika Borisa Goličnika.

V enem letu po prevzemu funkcije so se zadeve že usedle, zato ni bilo težko spregovoriti, kakšno je bilo minulo leto. Iz vidika operative, pravi Mežnar, je bilo razgibano in žal prepleteno z nesrečami večjega obsega. Žled, ki je trajal od 31. januarja do 9. februarja 2014, je od gasilcev terjal ogromno pripravljenosti, posledice so bile in so še vedno prisotne.

Sledili so plazovi, plaz Brusnjak v Florjanu je prizadel več domov, v Penku pa je plaz pri Melanšku dobesedno uničil hišo in s tem tudi življenje v njej. Gasilci so v obeh primerih strokovno pristopili tudi pri reševanju in varovanju imetja.

V septembru so bile tudi poplave, bilo je nekaj intervencij, iskanja pogrešane osebe, izobraževanj in urejanja v samem gasilskem domu. Tovariš Mežnar je z veseljem pokazal v komandno sobo preurejeno pisarno. Šoštanjskim gasilcem je v ponos tudi avtopark, 28 let star kombi Trafic so lani zamenjali z novim, uspešno pa so izvedli tudi 31. tekmovanje starih brizgaln, ki po vsebini in razsežnosti prerašča v nepogrešljiv del dogajanja in dela gasilcev PGD Šoštanj mesto.

Delo društva je v tesni povezanosti z delom ostalih društev v občini. Tudi sodelovanje s Termoelektrarno in Občino Šoštanj ocenjuje za zelo dobro.

Tudi sam je skupaj s častnim predsednikom Borisom Goličnikom podprl humano akcijo članov B skupine, saj vidi vlogo gasilca in gasilskega društva, ravno v povezanosti z okoljem in ljudmi.

Društvo praznuje letos 136. let delovanja, prihodnost društva pa zagotavlja mladi rod, zato je vzgoja in delo z mladimi ena izmed prioritet, pravi Mežnar.

Foto: Amadeja Komprej

MILOJKA B. KOMPREJ

IŠČITE SONCE V LJUDEH

Foto: Dejan Tonkli

Klementina Mežnar

Vsak človek je zase svet, čuden, svetel in lep kot zvezda na nebu...mi je prihajala v zavest Pavčkova pesem, ko sem oblikovala tale intervju. Klementina Mežnar namreč to potrjuje. S svojim življenjskim nazorom, ki ga je izoblikovala že v svoji osnovni družini in ga živi skozi življenje, ker je prepričana, da so ljudje v osnovi dobri. V sebi spretno združuje svoj poklic profesorice matematike z vsem drugim kar je...žena, mama, glasbenica, mentorica, kmetica, ekonom, ustvarjalka, večen optimist!

In se je od začetnih verzov Pesmi o zvezdah zapisala tudi druga kitica, ki je Klementini ravno tako pisana na kožo: Vsak tiho zori, počasi in z leti, a kamor že greš, vse poti je treba na novo začeti. In Klementina jih bo gotovo še začela. Veliko uspešnih poti.

Na začetku, v »ogrevanju« v pogovor ste mi priznali, da uživate v svojem poklicu. Da bi se še enkrat odločili za poklic učiteljice. In to matematike!

Res je, če bi se še enkrat odločala, bi ponovno postala učiteljica matematike. Uživam, ko v razredu razlagam in učencem podajam novo snov, sploh, če dobim v zameno pozitivni odziv otrok. In matematika...trn v peti marsikoga, a ko jo bolje spoznaš, postane zanimiva, nobenega učenja na pamet, samo povezovanje in logika, zato mi je všeč. Človeku razvija sistem logičnega mišljenja, ki ga krepko potrebujemo v vsakdanjem življenju.

Od kod po vaše izvira občutek za delo z otroki, nenazadnje je učitelj vzgojitelj?

Moja mami je bila prav tako učiteljica matematike. Velikokrat sem sedela poleg nje, ko je popravljala kontrolne naloge in tako mi je postal ta poklic zanimiv. Ampak, da ti je nek poklic zanimiv, ni dovolj. Učiteljski poklic se ne more primerjati z ostalimi poklici. Nobena ura ne more biti načrtovana v naprej, vsak trenutek mora biti pripravljen na nova vprašanja, odreagirati moraš na različna vedenja, dobra in slaba in zmeraj moraš biti otrokom na razpolago. Popoldan ne pozabiš na otroke, iščeš nove ideje, pristope, da bi jim naredil šolo zanimivo. Učitelj ni samo predavatelj, podajalec novih snovi, ampak je tudi tisti, ki poleg staršev lahko tudi vzgaja. S svojim zgledom, z vnmom, lahko otrokom pokaže, da je delo, marljivost, kulturno obnašanje pomemben del življenja. Na žalost samo učitelj tega ne zmore sam, tu igrajo pomembno vlogo tudi starši.

Vaša družina živi v Florjanu. Sta oče in mama iz Šoštanja, oziroma okolice?

Moji starši so zgradili hišo na Pohrastniku, prej smo pa živeli v Metlečah, tako da sem res že od rojstva domačinka.

Na otroštvo pravite, vas vežejo lepi spomini. Se vam zdi, da je bilo vaše otroštvo še zaradi česa posebno?

Vsako otroštvo bi moralo biti posebno... moje je res bilo. Moj ati Ivan je bil ključavničar v Gorenju, mami Elica pa učiteljica matematike. Vedno sta se trudila, da bi nam bilo lepo. Mami me je navdušila za poklic, z očetom pa sva veliko popoldnevov preživela v njegovi delavnici, kjer sva izdelovala jaslice, brusila les, pletla venčke... Vsako poletje sta naju s sestro peljala na morje. Vzgjajala sta naju v prepričanju, da je družina vrednota in to se nama obrestuje v življenju.

Rekli ste tudi, da ste v cerkvenem zboru že od malega. Od kdaj torej?

K cerkvenemu zborčku sem začela hoditi skupaj s svojo starejšo sestro Katarino, ko sem bila stara komaj tri leta.

Kdo vas je povabil k sodelovanju?

Zbor je vodila in navduševala k petju nove pevce že takrat Anka Jazbec (takrat še Verd-nik), k sodelovanju v cerkvi pa nas je spodbujal tudi kaplan Knez. K verouku sem hodila s sestro kar tri leta pred šolo, še sedaj imam shranjena spričevala, ki mi jih je za spodbudo zapisal kaplan.

Petje je kasneje preraslo v resno delo z zborom.

V cerkvenem otroškem zboru sem pela do konca osnovne šole, nato pa mi je Anka dala možnost, da kljub temu, da nisem hodila v glasbeno šolo, lahko spremljam petje otrok na orgle.

Vseeno nekaj besed o vašem izobraževanju, ki se je začelo kje?

Obiskovala sem OŠ Karla Destovnika Kajuha v Šoštanju, nato sem se vpisala na splošno gimnazijo v Velenju.

Gimnazija Velenje pravite, da je dala veliko a tudi zahtevala veliko?

Znanja smo dobili res veliko. Bilo pa je naporno. Učitelji so zahtevali pripravljenost vsak na svoj predmet, vsak dan vseh sedem ur. Ni bilo napovedanih spraševanj, preverjanj znanj in dogovorov. Bili smo prva generacija, ki je pisala splošno matura, ki sem jo opravila z odličnim uspehom in bila tudi med desetimi najboljšimi dijaki na maturi.

Če se prav spomnim, da ste nekaj časa potem učili tam? Je bilo zelo drugače biti na drugi strani katedra?

Ko sem bila v četrtem letniku, sem enkrat za šalo rekla: "Ko bom velika, bom Ravnjak!". Gos-pod Miran Ravnjak, profesor matematike, je bil moj razrednik vsa štiri leta in res sem se vpisala na Fakulteto za matematiko in fiziko v Ljubljani in že čez štiri leta kot absolventka začela učiti na Gimnaziji v Velenju. Tam sem učila štiri leta. G. Miran je bil takrat moj mentor in še sedaj velikokrat podebatirava o našem poklicu in delu.

V srednji šoli pravite, da ste izbirali med tremi poklici. Kateri je bil prvi in zakaj potem ni držal?

V biltenu Gimnazije Velenje je zapisano, da bom študirala medicino. Za ta poklic me je navduševala sestra Katarina, ki je medicino že študirala, hkrati sem se v glasbeni šoli pripravljala na sprejemne izpite iz klavirja za Glasbeno pedagogiko, na koncu pa so prevladale številke, računi in logika

Kot sva že na začetku ugotovili uživate v poučevanju matematike. Je po vaše predmet povezan s priljubljenostjo učitelja ali ne?

Priljubljenost učitelja ni vezana na predmet. Otroci ne nimajo radi zaradi predmeta, lahko pa učitelj priljubi predmet otroku. In če ti to uspe, lahko rečeš, da si dober učitelj.

Kaj mislite, da bi mi odgovoril katerikoli učenec, če bi ga na primer vprašala, če ste v razredu prijazni ali pravični?

Prijazna? Zelo ohlapna beseda. Poskušam biti pravična in dosledna. Včasih sem zato tudi huda. Pri delu zahtevam tišino in red. Poskušam pa otroke razumeti, si vzamem čas tudi za pogovor in pri njih iščem predvsem znanje. Vsak učenec ve, zakaj je dobil določeno oceno in privzgojiti jim hočem, da bodo znali nositi odgovornost za izbiro, ki jo naredijo. Mislim pa, da se imamo kar radi. Če bi vprašali mlajše, me sploh ne poznajo kot učiteljico matematike, ampak učiteljico, ki na naši šoli igra klavir.

Koliko let že poučujete v osnovni šoli in ali bi želeli še kje drugje?

Na OŠ poučujem sedaj že enajsto leto. Zaenkrat sem zadovoljna s svojim poklicem in delovnim mestom. Nikoli pa ne veš, kaj te čaka v življenju.

Tretja poklicna izbira je bila glasba kot pravite. Četudi ni vaš poklic je velik del vašega življenja. Kot pravite ste začeli malce drugače?

Glasbene šole si starša nista mogla privoščiti. Že kot deklico so me privlačili instrumenti s tipkami. Doma sem se naučila igrati klavirsko harmoniko, dobila sem male klaviature in na njih ustvarjala cele popoldneve. Tudi na kitaro znam zaigrati nekaj akordov, a moja želja po igranju klavirja in orgel je bila tako velika, da sem se konec osnovne šole kar sama dogovorila za privatne ure učenja z gospo Emo Zapušek, konec prvega letnika srednje šole pa sem opravila izpit za prvih pet razredov klavirja in vpisala klavir in orgle do konca srednje šole. Znanje teorije mi je podala moja zdajšnja ravnateljica gospa Majda Zaveršnik Puc.

Oba instrumenta vas še vedno spremljata. Dajete kateremu prednost?

Orgle še vedno igram pri cerkvenem zboru, klavir in korepeticije zborov pa me spremljajo že od srednje šole, ko sem spremljala na revijah in tekmovanjih zborov OŠ Bratov Letonje iz Šmartna ob Paki in nekaj let tudi OŠ Gorica. Napisala sem že kar nekaj spremljav za ljudske pesmi, nazadnje je nastala himna OŠ Bratov Letonje iz Šmartnega ob Paki. Ko sem obiskovala zbor Svoboda, sem velikokrat tudi tam spremljala na klavir. Sedaj sem šolska korepetitorica za vse naše zборе. Kar štiri zборе imamo na šoli, letos pripravljamo tudi spevoigro Kresniček.

Imate tudi kakšne samostojne nastope na klavirju?

Ne.

Orgle so verjetno posebna ljubezen. Jih igrate še kje, razen v domači cerkvi?

Najraje igram na porokah, predvsem začetno poročno koračnico. Spremljam in pojem tudi v skupini Mihelce, ki smo zrasle

Foto: osebni arhiv Klementine Mežnar

iz cerkvenega otroškega zbora. Po navadi pojemo na porokah v naši župniji, bile pa smo povabljenе že v Ljubljano, na Dobrno in v Vojnik.

Prej sva že malo govorili o otroškem pevskem zboru v cerkvi sv. Mihaela. Nam lahko več poveste o zboru in kakšno vlogo igrate tam?

Skupaj z Anko imava vsak petek vaje, kamor hodi čez petdeset otrok starosti od treh let pa do konca osnovne šole. Na koro so dobrodošli tudi bivši pevci in mame otrok. Skupaj olupšamo nedeljske maše vsako drugo nedeljo.

Pravite, da ga ne bi mogli zapustiti?

Petek popoldan bi bil po moje čisto prazen, če nebi šli na vaje. Pri zboru pojejo sedaj tudi moji trije otroci.

Ste pa v nekem obdobju poučevali tudi verouk. So zato potrebni kakšni izpiti?

Dve leti sem učila verouk prvošolce, vendar je to že kar nekaj let nazaj. Takrat ni bilo potrebno imeti izpitov za kateheto. Bila pa sem tudi birmanska animatorka. Na Sv. Križu sem bila kot srednješolka skoraj celo poletje. Kitara, petje, molitev, zabava...imeli smo se lepo. Še vedno pa rišem plakate za župnijsko cerkev Sv. Mihaela v Šoštanju.

Vaše dolgoletno delo pri MePZ Svoboda pa je na nek način prekinjeno. Od kdaj ste sodelovali v zboru?

Vaje sem začela obiskovati v četrtem letniku srednje šole. K zboru sva skupaj hodila z mojim bodočim možem. Zbor nama je predstavljal način življenja.

Niste bili samo pevka? Kakšna je bila vaša vloga?

Poleg pevke mi je bila že prvo leto zaupana vloga korepetitorke. Na razdeljenih vajah sem običajno učila tenorje. Ker smo se pripravljali na tekmovanja, se mi je to zdela zelo odgovorna in pomembna naloga.

Verjetno vas na petje v zboru vežejo mnogi lepi spomini. Ves čas vašega petja ga je vodila Anka Jazbec. Nam zaupate kakšen spomin na tekmovanja, srečanja?

Res, spomini na vseh petnajst let petja pri zboru so lepi. Zbor mi je bil kot druga družina. V času študija sem se iz Ljubljane vrnila vsak vikend, ker smo imeli ob petkih vaje, ki jih nisem želela zamuditi.

Skupaj smo bili na tekmovanjih, v veseljih trenutkih in tudi, ko se ni vse izteklo najbolje. Najraje smo po vajah posedeli v našem "kevdu" in peli narodne pesmi še pozno v noč.

Kako je po vašem občutku zbor napredoval?

Zbor je eden najboljših amaterskih zborov v Sloveniji. Zavedati se moramo, da v tem zboru poje večina pevcev, ki nimajo glasbene izobrazbe, ne poznajo not, imajo pa veliko srce in občutek za glasbo. Če le utegnem, grem z velikim veseljem poslušati vse njihove koncerte.

Z zborom ste se lotevali marsikaterih projektov. Nam jih nekaj naštejete?

Bili smo na tekmovanjih v Mariboru, vsako leto organizirali letne koncerte, sodelovali z Simfoničnim koncertom in pripravljali božično novoletne koncerte.

Foto: osebni arhiv Klementine Mežnar

Za pripravo scene pa ste bili velikokrat zadolženi prav vi. Pravite, da radi ustvarjate?

Pri vseh koncertih našim poslušalcem nismo ponudili samo petja, ampak smo se potrudili za scenski zgled in za zanimiv povezovalni program. Kar nekajkrat sem pomagala pri izdelavi scene z idejo, da je pa nastala takšna, kot smo želeli, so pa pripomogli vsi pevci.

Tudi voščilnice in vabila za prijatelje izdelujete. Kakšen motiv vam je ljub in kateri materiali?

Zelo rada ustvarjam, rišem, izdelujem nakit, voščilnice. V šoli že deveto leto vodim projekt Božično novoletni bazar, ki je ena redkih prireditvev, katere se v našem Šoštanju udeleži več kot tisoč ljudi. Ponosna sem, da nam vsako leto uspe, da otroci uživajo v izdelovanju najrazličnejših izdelkov, da s tem razvijajo ročne spretnosti, popoldan pa s kulturno prireditvijo, ki jo pripravijo otroci, pokažemo staršem in prebivalcem Šoštanja in okolice, kaj smo izdelali.

Ko že govoriva o petju in zborih, tudi vi ste vodili odrasel sestav. Zakaj ste odnehali?

V času študija sem tri leta vodila moški pevski zbor iz Lepe Njive. Na žalost časovno nisem več zmogla vsega, začela se je služba, ustvarjati sem si začela družino.

Bi še kdaj poskusili?

Želja je še, a najprej morajo moji otroci odrasti.

V Florjanu, kjer zdaj živite, vodite otroški pevski zbor, ki deluje v okviru DPM. Kakšno je to društvo in kakšen je zbor?

V društvu prijateljev mladine Skorno Florjan delujem že več let, zadnja tri leta pa smo se odločili, da bomo sestavili otroški zborček, da bi olepšali prireditve v naši krajevni skupnosti. Želim pa tudi, da bi otroci imeli možnost družiti se med sabo, neobremenjeni s tekmovalni, da se imajo lepo. In res se imamo lepo, pripravljamo nastope za mamice v marcu, lani smo obiskali in zapeli ostarelim po domovih, nastopali smo že v Vili Mojca, na Dedku Mrazu...

Z ljubeznijo omenjate svojo družino, a preden bova spregovorili o sedanjosti, se povrniva v čas ko ste spoznali svojega moža.

Moža poznam že od malih nog. Oba sva iz Florjana. Srečevali smo se v cerkvi, skupaj smo ministrirali. Pa da ga še predstavim. Moj mož je Boštjan, gotovo ga poznate kot pevca in kitarista v narodno zabavni skupini Spev. Najina skupna pot se je začela na Svetem Križu, kjer smo kot mladinci skupaj praznovali prihod novega leta. Preden sva se poročila, sva bila skupaj sedem let.

Tudi jaz se vaju spominjam, ko sta še bila kot fant in dekle in je vaš bodoči mož igral v rock skupini Narf. Kitaro pa ste ga učili igrati vi, ali kako je bilo?

Res, tudi jaz sem znala igrati kitaro, tako za spremljavo in jaz sem ga učila prvih prijemov in akordov. Zdaj pa je on skoraj profesionalen...

Kdaj se je potem rock skupina prelevila v narodno zabavni ansambel?

Na najini deklščini in fantovščini so bili še Narf, po dveh letih pa se jim je pridružil še Erik, ki je navijal, da poskusijo še narodno zabavno glasbo. In zdi se, da je imel kar dobro idejo.

Kako ste vi spremljali njihovo pot?

Že od začetka sva se skupaj odločila, (ker delo muzikanta in družina nista ravno najbolj sorodna pojma), da bom njegovo glasbeno pot podpirala. Na začetku sem jih tudi kdaj učila peti, sestavila sem album fotografij in časopisnih izrezkov njihovih prvih petih let.

Še sedaj jim pomagam na koncertih in jim včasih pripravim večerjo, ko imajo vaje pri nas doma.

Znano je, da so boljše polovice ansambla Spev, tisti skriti del ansambla, ki pa je vendar pomemben za njihovo uspešnost. Kakšna je vaša vloga v njem?

Naša naloga jim je stati ob strani.

Ve se, da je treba življenje družine prilagoditi takšnemu načinu, kjer so vikendi pogosto brez moža in očeta. Kako kompenzirate ta manko?

Včasih je res naporno. Čez teden smo vezani na šolo in službo, čez vikende pa je odsoten Boštjan. Ampak dogovorjena sva, da si vsako leto vzamemo čas in gremo za teden dni na morje, pozimi pa na smučanje. Takrat smo skupaj in res izkoristimo čas drug za drugega.

Pravite, da uživate v skupnih večerjih. Tudi Boštjana ste pohvalili, da mu kuhinja ni tuja. Katero jed vam je kdaj pripravil, ki vam je najljubša?

Najlepši so naši večeri. Jaz sem popoldan ponavadi "mama taxi", Boštjan ima delo v hlevu, zvečer pa skupaj sedemo za našo mizo in preizkušamo Boštjanove specialitete. Ne morem izpostaviti najboljšje jedi, ker so vse enkratne. Pri kuhi se mu pridružimo vsi družinski člani. Anamarija peče najboljše sladice, Polona obvlada najrazličnejše solate, Florijan pa je še zaenkrat glavni preizkuševalec jedi.

Tri otroke imata. Koliko so stari?

Anamarija je najstarejša, stara je 13 let, Polona je stara 11 let, najmlajši Florijan pa je star 6 let.

Pravite da so si med seboj zelo različni. Kako?

Vsak od njih je biser zase. Anamarija je odgovorna in zanesljiva, v šoli zelo uspešna, Polona svojo energijo usmerja v treniranje atletike, Florijan pa je naš dobrovoljček.

Se tudi otroci zanimajo za glasbo?

Vsi otroci imajo posluš. Anamarija že sedmo leto igra klavir, učila se je že bobne in sedaj še kitaro. Njena strast pa je petje. Polonca igra flavto in se uči bas kitaro. Letos je v šoli igrala in pela glavno vlogo v otroški spevoigrki Kresniček. Florijan pa pravi, da bo igral kitaro, tako kot ati. Vsi trije pojejo v šolskih zborih in v cerkvenem zboru.

Kaj vam pomeni biti mama? Imate podoben odnos do otrok v šoli, kot do svojih?

Biti mama je lepo, biti mama je odgovorno, biti mama je doživljenjski poklic brez dopusta. Moje tri otroke imam neizmerno rada. Do otrok v šoli sem včasih bolj mila kot do svojih otrok. Na nek način so tudi moji. Upam pa, da imajo vsak svoj topel objem in pribežališče pri svojih starših, kot ga imajo moji trije.

V čem je razlika?

Anamarija, Polonca in Florijan bodo moji otroci celo življenje, učenci pa so z mano samo nekaj let. Pomagam jim lahko v težavah, jih učim, usmerjam, ljubezen in potrdivem pa morajo dobiti v svojih družinah.

Pa tudi šport, pravite da uživate v zimi in da ste si naredili smučišče kar doma.

Boštjan izredno rad smuča in je za smučanje navdušil tudi nas. Doma smo sami izdelali vlečnico na našem hribu in ko je dovolj snega je pri nas veselo. Na smučišču se nam pridružijo nečaki in nečakinje, pa še prijatelji in sosedci.

Pa vendar tudi kam pobegnete pozimi?

Če nam uspe, gremo vsako zimo na smučanje za nekaj dni na naša ali tuja smučišča.

In poleti? Kateri je vaš najljubši kraj?

Naša poletna destinacija je bil do sedaj otok Olib. To je mali otoček med Zadrom in Malim Lošinjem. Všeč nam je zato, ker se čas ustavi, ko stopiš iz trajekta. Na otoku ni avtov, samo ena mala trgovina odprta štiri ure na dan, brez stojnic, brez množice turistov. Užitek v miru.

So tudi hribi v vrsti priljubljenih?

Tudi hribi nam niso tuji. Vsako poletje se podamo na vsaj dve ali tri ture primerne tudi za otroke.

Doma imate kmetijo. Zgledno skrbijo za njo mož, tast in tašča. Pa tudi vam dela na zemlji niso tuja?

Pri delu na kmetiji moramo pomagati vsi. Vsak ima svojo nalogo, zato nam kmetija tudi uspeva. Boštjanova starša sta nama v veliko pomoč, pri večjih delih pa nam na pomoč priskoči še moj oče, svakinji in svaka. Ker so tudi delo na kmetijah birokratizirali, računovodstvo vodim jaz.

Foto: osebni arhiv Klementine Mežnar

Ukvarjate se tudi s peko kruha, le vi pravite, da ga ne pečete?

Ne, čeprav bi ga zelo rada, vendar imam alergijo na moko. Pri peki sta glavna Boštjan in mama Katica. Pečemo ga tudi za šoštanjski in velenjski vrtec. Jaz pa spet poskrbim za papirje.

Verjetno vam dom veliko pomeni. Kaj so za vas vrednote kot so družina, ljubezen, zaupanje, spoštovanje?

Vsi našti pojmi se povezujejo v celoto, ki predstavlja moje življenje. Brez njih ne bi mogla živeti. V mojem okolju jih živimo in negujemo.

Živate ob lepi cerkvi sv. Florjana, je dobil vaš sin ime po tem zavetniku?

Ime za Anamarijo sva izbrala z Boštjanom skupaj, Polonci je izbrala ime Anamari. Ko smo ugotovili, da se v vseh generacijah družine Mežnar pojavlja ime Florijan, smo brez pomisleka sklenili, da če bo tretji otrok fant, bo Florijan.

Po domače je pri vas še vedno pri Mežnarju. Ime izhaja iz naziva mežnar, ki pa najbrž nima več veze z vašo družino.

Čeprav uradno nismo ključarji pri cerkvi Sv. Florjana, cerkev pa stoji tik ob našem domu, velikokrat poskrbimo za zvonjenje, luči, pokosimo, tako da smo na nek način še vedno "mežnerji".

Pred kratkim ste potovali na Dunaj na koncert. Kako je bilo?

Čisto na kratko - NORRROOOO!!!!

Življenje vas je preizkušalo kot preizkuša vse. Vas je v takih trenutkih vodila kakšna posebna misel?

Najhuje je, ko tvoji najbližji zbolijo. V hudih trenutkih sem vedno poskušala obdržati optimizem, nisem se prepuščala slabim mislim in sem vsem okrog sebe dajala upanje, da bo bolje. Življenje sprejemam z vzponi in padci. Resnično pa se vedno trudim, da bi za ljudi okoli sebe naredila vse najboljše in verjamem, da smo ljudje v bistvu dobri.

Imate kakšen priljubljen pregovor, ki ga uporabite večkrat.

Po dežju vedno posije sonce.

Kaj bi sporočili bralcem Lista?

Iščite sonce v ljudeh. V vsakem se skriva, le najti ga moraš, in tudi tebi bo bolj toplo.

Hvala.

List

Revija za kulturna in druga vprašanja Občine Šoštani in širše.

20 let 1995 - 2015

OD FEBRUARJA VSAKIH 14 DNI

- Nove rubrike,
- aktualne vsebine,
- sodelovanje z okoljem,
- posamezna številka za isto ceno, letna naročnina še POSEBEJ ugodna.

Kulturni dom Šoštanj, sobota 21. 2. 2015 ob 19. uri
Predpremiera dokumentarnega filma s predstavitvijo ustvarjalcev

ZA SREČNEJŠE DNI KAJUJH

Režiser: Slobodan Maksimović;
scenarista: Esad Babačić in
Slobodan Maksimović;
direktorja fotografije in snemalca:
Andrej Lupinc in Stojan Femec;
montažerka: Maja Gaspari;
v vlogi Kajuha: Matija Rupel;
produkcija: Radiotelevizija
Slovenija - Dokumentarni program.

POMOČ V PRAVE ROKE

Kdor hitro da, dvakrat da, so rekli včasih in že vedeli, da je res tako. Tudi šoštanjski gasilci, ki so že večkrat dokazali, da niso samo gasilci, operativci, ampak ljudje, ki vidijo in prepoznajo stisko sočloveka, so se v akciji za pomoč družini Mikek izkazali kot tisti, ki ne pomišljajo, ampak pomagajo pomoči potrebnemu.

Zgodba je znana, a vendar jo je pošteno ponoviti še večkrat, kajti besed o dobrih delih in dejanjih ni nikoli preveč. Pravzaprav gre za več zgodb, za nenavaden, žalosten, a hkrati čudovit preplet usod in dejanj. Predaja vrednostnega bona, v znesku 3. 702, 00 Klemnu Mikeku – Emču iz Skorna pri Šoštanju, je bilo končno (pa najbrž ne dokončno) dejanje in epilog zgodb, ki so se odvijale od lanskega junija.

Takrat, v juniju namreč, so člani tekmovalne B desetine PGD Šoštanj mesto: Boštjan Škrbot, Dani Slemenšek, Sebastjan Pečecnik, Vojko Bricman, Milan Roškar, Beno Ovčar, Marko Vertačnik, Mario Boj in Aleš Švarc, na občinskem tekmovanju v Šmartnem ob Paki, zasedli 1. mesto. Veselje po seriji nehvaležnih četrtih mest je bilo temu primerno, svoj uspeh pa so želeli za večnost, ali pa vsaj za eno leto, vtisniti v koledar. Dogovorili so se za fotografiranje in hkrati načrtovali, kako bodo koledar spretno vnovčili pri svojih bližnjih in prijateljih. Od izkupička so si nameravali kupiti kakšno boljše jakno, majico ali kaj podobnega, da bodo na prihodnja tekmovanja prihajali oblečeni, kot se za prvake spodobi. Ko so se 7. oktobra 2014 zbrali v gasilskem domu in še čakali fotografa, jim je namero preprečil klic na pomoč. V Skorno je bilo treba, delovna nesreča. Klemen Mikek, ki je delal v gozdu skupaj s sinom Matevžem, je težko poškodovan ležal pod deblom. K sreči je sin prisebno ukrepal in

Foto: Arhiv PGD Šoštanj

tudi takoj poklical 112. Gasilci so bili na kraju dogodka v rekordnem času. Kmalu so prispeli še reševalci, sledil je prevoz v bolnico Celje, od koder so o poškodovanem najprej prihajale slabe novice. Koma in amputacija noge. Za tem pa tisto boljše, up vzbujajoče, živel bo, a bo potrebno amputirano nogo nadomestiti s protezo. Medtem so člani B desetine že dobili v roke koledarje, 180 so jih naročili v želji, da z izkupičkom od prodaje pomagajo, komu drugemu, kot pa Klemnu, ki je trenutno na rehabilitaciji v Soči. Cena koledarja je bila 10 evrov, a kot je iz podarjenega zneska razvidno, so jih vnovčili po višji ceni. Skoraj vsak, ki je kupil koledar, je dal nekaj več, saj se je vedelo za kaj bo deansr porabljen. Vrednostni bon so

mu izročili na njegovem domu, desetini pa se je ob veselem dogodku pridružilo tudi vodstvo šoštanjskih gasilcev, ki je prav tako podpiralo idejo. Veselje domačih in predvsem Klemna, ali Emča, kot ga kličejo prijatelji, je bilo seveda veliko. Čaka ga še pot okrevanja, a zavest, da ni sam, mu bo gotovo lajšala kakšen težek trenutek.

Kot rečeno, so se v eno dejanje stekle tri zgodbe in ko govorimo o naključjih, se moramo zavedati, da jih ni. Lanskoletna zmaga šoštanjske tekmovalne desetine se tako ne praši na polici med ostalimi pokali, ampak se je počlovečila v čudovitem dejanju.

MILOJKA B. KOMPREJ

100 LET FANIKE ANDREJC IZ LOKOVICE

Brez rcnej in dohtarjev

Rodila se je onkraj Graške gore, v Šmiklavžu v družini Arnežnik. Trinajsti otrok z rojstnim datumom 5. januar 1915, od dveh sester in dvanajstih bratov živi v visoki starosti edina še danes, pri nečakinji Ani Turinek v Lokovici v občini Šoštanj.

Kot smo v Listu na kratko že poročali, jo je ob 100-letnem rojstnem dnevu obiskal tudi Župan občine Šoštanj Darko Menih in ji zaželel »še lepih let v naši občinski skupnosti in med svojci ter sosedi. Fanika je primer posebnih genov in s tem povezanim dolgim življenjem, kot je dejala ob pogovoru, zaradi skromnosti in

pozitivnih misli. Njena življenjska zgodba jo je vodila v šolo za prodajalko, kasneje je opravila dodatna izobraževanja za kvalificirano del v kuhinji in gostinstvu. Opravljala je številne zaposlitve, z nerazdružljivo nekaj starejšo sestro Mimico sta se med okupacijo Jugoslavije znašli v Beogradu. Skoraj čudežno je Fanika preživela burne vojne čase in po izobraževanju na srednji stopnji, našla delo v zavodu za otroke brez doma in s posebnimi potrebami »Dečji dom« v Ljubljani. Kasneje je sedaj stoletnica opravljala strokovna dela pri upravnih organih na občini Ljubljana Vič za potrebe prometa, po upokojitvi pa sta s sestro iskali dodatni zaslužek tudi

v tujini, v Nemčiji in Avstriji. Svojo visoko starost je dočakala spet v Sloveniji, v Ljubljani. V poznih letih je postala slabovidna in zelo odvisna od bližnjih, še najbolj od svoje zveste sestre Mimice. Že takrat je Fanika prihajala v Lokovico na obiske k družini Turinek, obiske pa so ji tudi vračali, dokler ni ostala v Ljubljani sama. V tistem času je namreč prvič v življenju zbolela in bila v bolnišnici, »ko pa sem pršva k seboj, pa mi kar kaj ni. Za jest in pit mi dajo, druga pa na nucam!« Po smrti zveste sestre leta 1990, se je prepustila skrbništvu te družine (njene nečakinje Ane Turinek, ki živi z možem Jožetom v Lokovici 136 b), kjer je Fanika našla

V družini Fanikinih sedanjih sorodnikov pri Turineku, se počuti varno in udobno.

Foto: Jože Miklavc

svoj dom in v začetku letošnjega leta doživela okroglih sto let. Zdrava za svoja leta sicer slabše sliši, a jo še vedno zanima dogajanje okrog nje. V pogovoru zna biti malce humorna in prepričljiva, da se zaveda vsega pomembnega v krogu družine. »Berem ne več veliko, samo gledam lepe slike, a rada slišim, če mi kdo glasno pove kaj novega!«. Številni sorodniki so ji za tako velik praznik pripravili veselo zabavo v znanem gostišču v Topolšici. Ob srečanju je menda obljubila, da »ne bo več poredna« ter, da bi se rada srečala z njimi že spet naslednje leto. Zanimivo, da je njena daljnja sorodnica Marija Jakob, ki živi v Celju, 6. Januarja, le dan za njenim rojstnim dnevom, doživela zares visoko starost, kar 106 let. No, še ena bližnja sorodnica iz Lokovice Marija Strahovnik (pri Korenakovih) pa si želi praznovati stoti rojstni dan letos zgodaj jeseni. Geni torej res štejejo in skromno življenje ter »ne se sekirata«, je bilo razumeti recept za doooooolgo življenje.

JOŽE MIKLAVC

KOLINE NA GRAŠKI GORI

Foto: A. Grudnik

Kulturnica Gaberke je v začetku januarja organizirala snemanje filma z naslovom »Koline«. Zgodbo, ki je postavljena v čase, ko so bile koline še praznik, je na »filmski trak« posnel snemalec Rajko Perger.

Scenarij je šel nekako takole. Na idilični kmetiji Lahovnik na Graški gori, kjer še stoji stara lesena hiša in leseno gospodarsko poslopje, družina v soboto zjutraj pričakuje mesarja, s katerim so se dogovorili za koline.

Odrasli pripravijo vse potrebno za nemoten pričetek dela, otroci pa imajo nalogo, da oprezajo, kdaj bo mesar prišel po strmi poti. Otroci okoli 9. ure le ugledajo mesarja Franca, ki prihaja po poti.

Glasno stečejo proti domačiji in vpijejo: »Ate, mesar gre«. Po nestrpnem pričakovanju mesar le pride v hišo.

Po krajšem pogovoru, pregledu potrebnih stvari in ogledu pujsa, se kolina lahko prične.

Kako in kaj vse so počeli, pa boste izvedeli, ko bo film zmontiran in dan na ogled. Pa naj izdam še nekaj vsebine filma.

V njem nastopa tudi nagajivec, ki je izkoristil nepazljivost domačih in ukradel svinjsko glavo.

Seveda je zanjo hotel odkupnino, saj brez nje ne bi bilo riževih klobas. Film nas torej popelje nazaj v tiste čase, ko je bilo na mizah manj mesa in so koline pomenile, da bo pri hiši nekaj časa spet moč jesti meso.

A. GRUDNIK

**ZAGOTOVITE SI SVOJ IZVOD
NAŠE SEDANJOSTI DANES
IN ZGODOVINE JUTRI.
BERITE LIST!**

20 let 1995 - 2015

**OD FEBRUARJA VSAKIH
14 DNI**

JAZ TEBI, TI MENI

Pod tem naslovom je sredi januarja potekala ena od vsebin tedna projektne dela Elektro in računalniške šole v Šolskem centru Velenje, mentorica Petra Mastnak pa si je zamislila obisk dijakov v Centru starejših Zimzelen. Za razpisano vsebino se je prijavilo 12 dijakov.

Animatorica v Zimzelenu in koordinatorka prostovoljstva Ana Šimenc je sestavila tridnevni program medgeneracijskega druženja dijakov s stanovalci. Prvi dan smo dijakom predstavili delovanje Zimzelen in jih popeljali na ogled hiše, delovna terapevtka Janja Koželj pa jim je predstavila potek fizioterapije ter pripomočke za hojo oz. vožnjo gibalno oviranih stanovalcev. Dijaki so se z nekaterimi stanovalci dopoldne sprehodili na dvorišču.

Moja, tvoja mladost

Drugi dan je bil namenjen druženju dijakov s stanovalci. Na dveh bivalnih enotah so stanovalci dijakom pripovedovali, kakšna je bila njihova mladost, kakšne odnose so imeli s svojimi starši, kako so hodili v šolo, kakšne učbenike so imeli, s čim so se igrali ter kako so se odločali za poklic.

Dijaki so izvedeli, da svoje mladosti ne morejo primerjati z mladostjo starejših ljudi, saj so njihovo mladost zaznamovali povsem drugi časi, vojna, pomanjkanje hrane, težko fizično delo, ki jim je pogosto jemalo čas in energijo za učenje, mnogim je tudi vzelo možnosti za šolanje za želeni poklic.

Kljub razmeroma žalostnim zgodbam stanovalcev pa so ti vendarle poudarjali, da se radi spominjajo svoje mladosti. Zanimalo jih je tudi, kaj danes mladi počnejo v prostem času. Vedro razpoloženje so ustvarili z recitiranjem pesmi, skupaj z dijaki – bili so sami fantje – pa so pekli tudi kekse in ob tem delu so se dijaki bolj razgovorili in tudi šalili.

Dijak Rok je povedal: »Zanimivo in dobro je bilo priti na obisk v Zimzelen. Marsikaj novega sem slišal, rad poslušam starejše ljudi, ko pripovedujejo o svojem življenju. Zdaj živimo zelo drugače, prosti čas nam zapolnijo računalnik, televizija, telefon, včasih pa so se otroci bolj družili in igrali.

Do starejših ljudi imam spoštljiv odnos. V naši družini živita tudi stara mama in dedi in smo veliko skupaj. Starejši ljudje so veliko doživeli in se lahko kaj naučimo od njih, točno vejo, kaj govorijo, to so njihove izkušnje.«

Rene je užival pri peki keksov in tudi sicer: »Zelo fajn sem se imel v Zimzelenu. Slišal sem, kakšno mladost so imeli stari ljudje, in bila je zelo drugačna, kot je naša. V nekaterih ozirih so se imeli bolje, v nekaterih pa zelo slabo. Spoštujem starejše ljudi; imam 90 let staro

Dijaki so se ob pripravi keksov razgovorili in zabavali.

Foto: D. Janežič

staro mamo, pa je še zelo samostojna in skrbi zase.«

Domen ima izkušnje s starejšimi ljudmi: »Lepo je videti, kako starejša generacija živi, kaj pripoveduje, lepo se mi je družiti s starejšimi. V našem okolju živi nekaj starejših ljudi, pridejo tudi k nam na obisk, včasih komu pomagamo s fizičnim delom pa tudi pri uporabi tehnologije. Učil sem strica in mamo delati z računalnikom.«

Odnos za 5+

Tretji dan so se dijaki pridružili stanovalcem pri redni jutranji telovadbi, nato pa so z njimi igrali različne družabne igre.

Ana Šimenc, animatorica, o tem, kaj so dijaki pridobili: »Sodelovanje dijakov v tem šolskem projektu jim je ponudilo priložnost, da so spoznali potrebo po strpnosti do starejših, nudenju pomoči, če jo drugi potrebuje. Predvsem pa so pridobili izkušnjo, da starejši potrebujejo spodbudo in čas za neko opravilo.«

Petra Mastnak, profesorica zgodovine, je povzela namen projekta: »Ko razpišemo projektne teden v ŠCV, si vsak učitelj izbere eno temo in dijaki se prostovoljno vpišejo v temo, ki jih pritegne. Večinoma gre za strokovne vsebine, ker smo elektro in računalniška šola, sama pa po navadi ponudim humanistične vsebine.

Za letos sem se odločila dijakom ponuditi spoznavanje življenja starejših v domu, da bi doživeli, kako je tudi starost lahko aktivna in življenje v domu pestro. Moj namen je bil, da bi dijaki dobili nove izkušnje, slišali o življenju starejših v njihovi mladosti in oblikovali tudi spoštovanje do starejših.

Druženje v Zimzelenu je bilo uspešno in menim, da smo namen dosegli.«

Kako pa so druženje z dijaki ocenili **stanovalci**? »Radi imamo, če nas obiščejo mladi. Dijaki ŠCV so bili zelo prijetni, prijazni, prisluhnili so našim pripovedim in nekaj povedali tudi o svoji mladosti. Bili so spoštljivi do nas. Zelo so lepo vzgojeni. Njihovo obnašanje ocenimo z oceno 5+!«

V Zimzelenu spodbujamo različne oblike medgeneracijskega druženja stanovalcev in mladit. Omenjeno sodelovanje z dijaki ŠCV je predvsem potekalo v duhu ene od vrednot Zimzelen, to je spoštovanja sočloveka, in takšen odnos dijakov do starejših je dobra popotnica za njihovo življenje.

DIANA JANEŽIČ IN ANA ŠIMENC

**ZAGOTOVITE SI SVOJ IZVOD
NAŠE SEDANJOSTI DANES
IN ZGODOVINE JUTRI.
BERITE LIST!**

NAROČILNICA

Nepreklicno naročam List, revijo za kulturno in druga vprašanja občine Šoštanj in širše, za letno naročnino v višini 20 €.

List pošiljajte na moj naslov:

_____ (ime in priimek)

_____ (naslov)

_____ (pošta)

_____ (lastnoročni podpis)

Z naročilom v letu 2015 sem si zagotovil posebno knjižno nagrado, meseca decembra 2015.

Prostor za
znanje
vrednosti A.

Zavod za kulturo Šoštanj

Trg svobode 12

3325 Šoštanj

TARČA: ŠESTI BLOK, 3.

Lani, 18. decembra je nacionalna televizija pod vodstvom Tomaža Anžina pripravila oddajo tarča. V njej je dr. Robert Golob tik pred koncem povedal sledeče:

»Sistem ni ogrožen in bo preživel, imamo pa dva problema. Prvi je likvidnostni problem, ki ga imata tako premogovnik, kjer je treba iti v zelo jasno zmanjševanje pravic in ima ga tudi HSE in tudi tam bo treba iti v zmanjševanje pravic. Jasno je pa treba povedati, da je to začasni ukrep, ker ta ukrep na dolgi rok ne daje pravega učinka. Drugi problem je strukturni.

Za moje pojme se bo zgodilo to, da je zaradi predimenzioniranosti bloka (TEŠ 6, op. p), 600 namesto 400 mega watov, na koncu prava proizvodnja v premogovniku ne bo več 4 milijone ton, kot je danes, ampak bo 3. To pomeni vsaj četrtno manj zaposlenih v premogovniku, in blok 5 bo po moje v treh letih zaprt, in to pomeni polovico manj delavcev v TEŠu.

Bolelo bo. To, da so blok šest napačno projektirali, bo zdaj bolelo ravno Šaleško dolino. Zelo!

Lahko si sicer zatiskamo oči, da ne bo, lahko preživijo še leto ali dve več, na koncu bo bolelo.

Reši nas kaj? Čudež, da bi cene zrasle. Ne bodo. Cene ne bodo zrasle. Poglejte kaj se s cenami dogaja na trgih. Obnovljivih virov bo čedalje več in treba se bo prilagoditi.

In mimogrede, v Sloveniji so cene za 20% višje, kot v Nemčiji. To pomeni da, če v Nemčiji preživijo proizvajalci z 20% nižjimi cenami, potem bomo morali tudi Sloveniji.«

Prejšnji mesec smo napačno objavili, da smo za komentar zaprosili na petih naslovih, saj smo v resnici prošnjo poslali na osem naslovov in sicer dvema poslancema iz naših krajev, trem županom, dvema gospodarskima družbama in enemu poslancu prejšnjega sklica DZ RS.

V prvi številki letošnjega Lista smo objavili komentar oziroma odgovor poslanke sedanjega sklica DZ RS gospe Andreje Katič, ki v parlamentu zastopa program Socialnih demokratov in hkrati sodi v vladno koalicijo pod vodstvom dr. Mira Cerarja. Seveda ji po domače rečemo »naša poslanka«, ker je rojena Šoštanjčanka.

Danes objavljamo drugi dospeli odgovor, oziroma komentar na izjavo dr. Roberta Goloba in sicer ga je podal naš župan, g. Darko Menih.

Župan Darko Menih je imel vedno posluš za razvojne plane TEŠ in je Občina Šoštanj pod njegovim vodstvom veliko pomagala TEŠu pri pridobivanju dovoljenj za izgradnjo bloka šest. Pogosta menjava direktorjev TEŠa ima žal za posledico tudi dejstvo, da se nekateri ne zavedajo več, da energetski mastodont dobesedno in metaforično meče temno senco na Šoštanj. Na sliki sta župan Šoštanj in predsednica sveta KS Šoštanj na seji, kjer so lokalni politiki pomagali TEŠu do denarja. Kulturni dom Šoštanj, dne 11. 6. 2012.

Foto: Dejan Tonkli

Takole pravi: **Na besede gospoda dr. Roberta Goloba, izrečene v televizijski oddaji »Tarča« na nacionalni televiziji dne 18.12.2014, se odzivamo s pozicije lokalne skupnosti, in to tiste, ki se jo energetika v Sloveniji še kako tiče, saj eden od njenih objektov stoji na njenem območju, drugi od objektov pa s svojo dejavnostjo posega na njeno območje. S te pozicije nas najbolj čudi Golobova drža do Premogovnika Velenje, pa tudi do TEŠ-a oz. bloka 6.**

Če gospod Golob meni, da je blok 6 v TEŠ predimenzioniran in je to strukturni problem slovenskega elektroenergetskega sistema, mi v lokalni skupnosti vseeno verjamemo, da so bile v preteklosti odločitve sprejete strokovno utemeljeno, in da so bile takšne, ki bodo omogočile delovanje zgrajenega bloka v polnem obsegu.

Ne vemo na kateri ugotovitvi temelji izjava dr. Goloba, da v premogovniku na koncu proizvodnja ne bo 4 milijone ton, temveč 3 milijone ton. Zdi se, kot da je bila izrečena samo zato, da se je lahko nadaljevala v zaključek, da bo v premogovniku za četrtno manj, v TEŠ pa polovico manj zaposlenih, kar da bo bolelo.

A mi še vseeno verjamemo, da drugačne napovedi niso bile napravljene »čez palec« in bo TEŠ z novim blokom ter na velenjski lignit obratoval v skladu s temi napovedmi.

Predvsem pa menimo, da je v vseh energetskih razpravah prezrt pomemben aspekt projekta, kot je izgradnja nadomestne zmogljivosti termoelektrarne. Takšna investicija, ki vključuje izkoriščanje domačega energenta, in zagotavlja električno energijo v razmerah, ko ostali energenti potreb po električni energiji ne morejo zadostiti, je vendar strateškega pomena!

Župan Občine Šoštanj, Darko Menih, prof.

Nikakor ne želimo polemizirati z izjavo župana, ker je le ta izjemno korektna in zgledna v kontinuiteti minulih izjav in obljub, ki so jih na šoštanjski občini prejemale tako od vodstev TEŠa, kot vodstev HSE.

Samo opozoriti želimo na dejstvo, v kakšno šlamastiko so resno lokalno politiko, ki upošteva tudi dano besedo, spravili investitorji, praktično tisti hip, ko je občina Šoštanj z vso iskreno vneto in skrbjo za »našo elektrarno«, dala vse od sebe in celo od države prevzela postopke za pridobivanje lokacijske dokumentacije, saj je šlo v tem primeru za izrecno pristojnost državnih, ne občinskih organov, vendar je občina sprejela nase to odgovornost in zahtevno nalogo ter jo veliko hitreje in ažurno izvedla, kot bi to mečkalo pristojno okoljsko oziroma prostorsko ministrstvo.

Občina pri tem ni držala fige v žepu in pestovala upanja, da bo karkoli dobrega kanilo iz TEŠ v času investicije, ko se je skozi to firmo prelivalo na stotine milijonov izposojenega denarja. Še več! Posredno je prevzela soodgovornost za namestitvene kapacitete gostujočih delavcev, kar se je, kot se pri nas vse prerado zgodi, postopoma spemilo v zaslužkarsko mrežo raznih mešetarjev, o čemer je segel glas vse do Poljske in kjer je avtor teh vrstic zgrožen poslušal doživetja ene od prevajalk, ki je dve leti preživela v našem okolju in precej neusmiljeno komentirala zaslužkarstvo nekaterih posameznikov s provizijami za posredovanje pri oddajanju in najemanju delavskih sob. O ekološki taksi, odškodninah in renti lahko od sedaj naprej samo še sanjamo. Vse to je »zafurano« za vedno!

Tudi zato je bila potrebna hitra in pogosta menjava direktorjev v TEŠ, da vsakokratnemu novemu ni treba izpolnjevati obljub prejšnjega, pa smo končno in na veselje oblasti v prestolnici prišli in stanje, da je direktor v »naši« elektrarni od drugod. Samo da ni domačin! To, da ne premogovnik, ne elektrarna ne »šmirglata« več občanov Šoštanj do te mere, da jim ne privoščita več niti novoletnega voščila v naši reviji, sploh ni problem. Problem pa je, da država po zaslugi investicije v šesti blok, nikoli ne bo izplačala pravičnih odškodnin ne ljudem, ne za splošno škodo v naravi, ki jo povzroča izkopavanje premoga in kuhanje izjemno drage elektrike za slovensko državo.

©ALEKSANDER KAVČNIK

ZAGOTOVITE SI SVOJ IZVOD NAŠE SEDANJOSTI DANES IN ZGODOVINE JUTRI. BERITE LIST!

Srečko Meh se je nedavno politično upokojil. Sedež v parlamentu je predal Andreji Katič, vodenje Velenja in stranke, ki je odgovorna za razvoj Velenjske kotline, pa Bojanu Kontiču. List, revija za kulturna in druga vprašanja občine Šoštanj in širše, zaman čaka na njegov komentar glede izjave dr. Roberta Goloba, za katerega smo ga prosili. V lobiranju za šesti blok pa mu ni bilo težko osebno priti v Šoštanj. Posnetek je s skupne seje vseh treh občinskih svetov v šoštanjskem kulturnem domu dne 11. 6. 2012.

Foto: Dejan Tonkli

Prošnjo za komentar gornje izjave dr. Roberta Goloba, smo poslali tudi nekdanjemu poslancu, avtorju »Mehovega zakona za garancije kreditov šestega bloka.« Zakaj nam ni odgovoril, ne vemo, ker nam ni odgovoril nič. Lahko da zato, ker je zanj List zgolj majhen listek... Ne enkrat pa smo lahko slišali, kako je samopašno razlagal velikim medijem, da smo vsi ljudje s stalnim prebivališčem na območju UE Velenje, od novorojenčkov, do onih na smrtnih posteljah, člani »šaleškega energetskega lobija«.

Samopašno, kot je sam poosebljenje samopašne velenjske politike, zrasle na »žgankovi doktrini« izvršenih dejstev. Logično je, da se je ta doktrina do konca izpolnila v projektu šestega bloka in vsemu, kar zdaj štrli iz njega. Le Srečko Meh se je tiho umaknil v politično upokojevit, a bo težko zanikal svojo odgovornost pri tem projektu. Razen če je bil zaveden? V tem primeru pa bi bilo zelo korektno od njega, da nam pove, kdo ga je zavedel. Ivan Atlšek ali dr. Uroš Rotnik, ali kdo tretji? O čem govorimo?

Takole je nekdanji poslanec utemeljeval potrebo po državni garanciji za stotine milijonov evrov, ki bodo, če že niso, izpuhteli s paro iz dimniškega hladilnika šestega bloka:

»Državnemu zboru predlagamo, da predlog Zakona o poroštvu RS za obveznosti iz dolgoročnega posojila v višini 440 milijonov, ki ga najema Termoelektrarna Šoštanj d.o.o. pri Evropski investicijski banki za financiranje projekta postavitve nadomestnega bloka 6 moči 600 MW v Termoelektrarne Šoštanj obravnava in sprejme v najkrajšem času, ker so zakoni za poroštvo za investicije v Termoelektrarno Šoštanj prenehali veljati oz. ne vključujejo poroštev za posojila za izgradnjo bloka 6. V primeru, da poroštva niso izdana, bo morala država odpisati skoraj milijardo vrednosti svojega premoženja in z dokapitalizacijo zagotoviti okoli 450 mio. za t.i. revitalizacijo blokov 4 in 5 v TEŠ ter pripevati blizu 300 mio. sredstev na podlagi posebnih zakonov za zapiranje premogovnika.«

Pa je minilo par let in še nekaj dni, ko trenutni direktorji TEŠa strokovno utemeljujejo, kako šesti blok nikoli ni bil nadomestni blok za bloka 4 in 5, saj brez njiju sploh ne more delovati... Čakamo, kaj bodo še nagruntali, da nam bodo lahko sporočili, da je nujno potrebno za pozitivno energetsko bilanco Slovenije tudi obratovanje blokov 1, 2 in 3 v TEŠ.

GOLTE PRVIČ S TELEMARKOM SVETOVNEGA FORMATA

Telemark smučanje je izraz za smučanje, v katerem smučar uporablja t.i. telemarkov zavoj, ki ga je prvi uporabljal Norvežan Sondre Norheim iz norveške pokrajine Telemark.

dre na tekmi smučarskih skokov svoj skok zaključil s pristankom v telemark. Norheimova tehnika je kmalu začela prevladovati v smučanju, v prvem desetletju 20. stoletja so vse prvine smučanja temeljile na tem stilu.

ter novih materialov za izdelavo opreme. Bistvena značilnost prosta peta in osnovni zavoj s poklekom pa sta ostala nespremenjena tudi v 21. stoletju. Izpopolnjena tehnika smučanja v kombinaciji s sodobno opremo daje telemarku možnost hitrega vijuganja, akrobatskih skokov, smučati je mogoče na vseh terenih in kombinirati tek ter elemente turnega smučanja. Da je telemark za razliko od alpskega stila smučanja bolj idiličen, romantičen, so pred kratkim na Golteh zatrjevali tudi naši trije mladi predstavniki tega nostalgичnega stila, ki pa v tekmovalnem smislu le ni samo »snežna pravljica«. Dekleta in fantje se »udarijo« v vsakršnih strminah, v celcu ali na ledenih bregovih, če pa zmanjka idealnega smučišča, tečejo, skačejo in merijo svoje dosežke v stotinkah sekunde. Ja, prav tako je bilo med 19. in 21. januarjem tudi na Golteh, ko se je med seboj za svetovni pokal udarila elita z vsega sveta.

Organizatorji, Smučarska zveza Slovenije ter vodstvo in strokovna ekipa ZLTC Golte nad Mozirjem so prepričali odgovorne na FIS-u z odlično ponudbo in dobrimi razmerami za tekmovalne Slovenke člani reprezentance so z umetnim snegom zasnežene proge ter odlične razmere izkoristili za kvaliteten trening, s tem pa tudi dokazali, da so pogoji za to elitno tekmovalno zagotovljeni. Predstavniki Mednarodne smučarske zveze ter Smučarske zveze Slovenije so izrazili zadovoljstvo nad videnim in preizkušenim za izvedbo tekem ter s ponudbo hotela z ekipo tega smučarskega centra. Proga "Medvedjak" je za tekmovalne v telemarku in šprintu zelo primerna in je bila nared tudi zaradi trdega in strokovnega dela tehničnega osebja, tako domače ekipe ZLTC Golte, kot tudi kolegov iz SK Dvornik iz Slovenj Gradca.

Po napornih tekmovanjih v tujini še na Golteh

Slovensko ekipo za letošnjo sezono in tekmovalne na Golteh (Rok Šmejc ter brata Jure in Sašo Aleš) po osmih letih spet z vodjem Urbanom Simčičem smo srečali na ponedeljkovi predstavitvi reprezentance, v torek in sredo pa že na belih strminah Medvedjaka, kjer so s prikazanim tekmovalnim v telemarku navdušili številne rekreativne smučarje. Sezona svetovnega pokala v telemarku se je novembra pričela s tekmovalni v avstrijskem Hintertuxu, na Golte so prispeli le dan po tekmovalnih v nemškem Bad Hindelangu, zatem pa so se preselili še v avstrijski Rauris, kjer je tekme organizirala Angleška smučarska zveza.

JOŽE MIKLAVC

Slovenska telemark reprezentanca na SP na Golteh.

Foto: Jože Miklavc

Atraktivno tekmovalno za svetovni pokal v telemark šprintu na Golteh.

Foto: Jože Miklavc

Za smučarsko javnost velja Norheim za pionirja smučanja, ki ga stroka imenuje tehnika »smučanje proste pete«. Podobno je alpskemu smučanju, le da je smučarski čevlji pripet le pri prstih, podobno kot pri teku na smučeh. Ko smučar naredi zavoj, pri notranji nogi dvigne peto in pokrči, zunanjo pa pokrči kot pri normalnem smučanju. Smučiči so v sporednem položaju. Večji del teže prenaša zunanja noga, mnogo pa je odvisno od snežnih razmer. Telemarkov zavoj se je pojavil na Norveškem leta 1868, ko je Son-

Ponovno odkritje telemarka

V sedemdesetih letih se je ta tehnika ponovno pojavila v ZDA, ker so se mnogi ljubitelji že naveličani stilizirane alpske tehnike. Zato so iznašli novo obliko sprostitve v deskanju in ponovnem rojstvu romantičnega telemarka. Zadeva se je hitro razširila v Kanado, Skandinavijo, pozneje pa še v Švico, Francijo, Avstrijo, Nemčijo, Italijo ter tudi Slovenijo. Tehnika je v zadnjih dveh desetletjih močno napredovala, še zlasti z uporabo nove tehnologije

ŠOŠTANJSKE ODBOJKARICE V DRUŽBI AMERIŠKE LEGENDE

Šoštanjske odbojkarice so začetek leta preživele v družbi ene najobetavnejših slovenskih odbojkaric Valentine Založnik.

Pri svojih dvaindvajsetih letih je postala legenda ameriške univerzitetne odbojke. Mlada Savinčanka, ki v višino meri kar 191 cm, se je med svojimi počitnicami v Sloveniji z veseljem odzvala povabilu Ženskega odbojarskega kluba Šoštanj. Svojo vzornico so dekleta v dvorani OŠ Šoštanj nestrno pričakovale in pozorno poslušale, ko je začela pripovedovati o življenju na Univerzi v San Franciscu. »Treningi doma in v tujini se precej razlikujejo«, je bila njena prva izrečena misel o primerjavi, saj je pri nas večji poudarek na taktični igri in ne toliko na pridobivanju fizične moči, kot je praksa v Ameriki.

Kljub vsemu odhoda v Združene države Amerike nikoli ni obžalovala, saj so ji omogočile popolno združitev njene največje ljubezni, odbojke s študijem marketinga. Iz vprašanj mladih vedoželjnih šoštanjskih odbojkaric je bilo sklepati, da zna onstran oceana videti še kakšno Valentino. Kamorkoli že jih bodo zanesle njihove športne in študijske poti, upamo, da se bodo vrnila in svoje znanje ter talente plemenitila v slovenskih

Foto: arhiv

klubih oz. reprezentanci. Valentina legenda, kot jo kličejo v Ameriki, je obisk zaključila s podpisovanjem majic, ki bodo šoštanjskim odbojkaricam še dolgo v lep spomin in ponos, da so dan la-

hko preživele s trikratno najboljšo izbrano igralko v konferenci, kar se je zgodilo prvič v zgodovini njene univerze.

ANDREJA MOŠKON

OSOLETOVA JAMA

Na megleno in hladno soboto smo se odzvali vabilu Društva za raziskovanje jam Simon Robič Domžale, ki nas je povabilo v Osoletovo jamo.

»Podlasic« nas je bilo šest: Valerija, Janko, Slavko, Filip, Žiga in jaz. Filip in Žiga sta naša najmlajša člana kluba in sta tudi prvič obiskala jamo, ki ni »luknja« in ni turistična jama, temveč resna jama z vhodnim petnajstmetrskim breznom, ožinami in še čim. Nahaja v občini Moravče, v globino meri 260 metrov, v dolžino 378 metrov. Mi smo se odpravili do globine 70 metrov v prelepo dvorano, ki jo bogatijo kapniki vseh oblik. V domžalski skupini so bili večinoma otroci, ki obiskujejo jamarski tečaj in so tudi že bili na obisku v naših krajih. Med potjo smo srečali lepo kolonijo netopirjev, ki so se že odpravili v jamo hibernirati in jih nismo preveč motili, temveč pohiteli naprej. Med potjo smo fanta opozarjali na lepe zanimivosti, ki jih lahko, ko si prvič v jami, kar hitro spregledaš. V jami smo naredili test orientacije: ugasnili smo vse luči, fanta zavrteli in ju nato ustavili ter jima naročili, naj pokažeta pravo smer. Šlo jima je odlično, zmotila sta se le za pol metra. V jami so štiri ure minile kot blisk. Zunaj so nam postregli z odlično enolončnico. Po večerji je sledil jamarski krst in vsak, ki še ni bil v Osoletovi jami, jih je dobil z vrvjo »čez rit«.

Foto: arhiv

ŠJK PODLASICA TOPOLŠICA, MAKS PETRIČ

VABILO

Zgodbe lonca

Umetnost dela na lončarskem vretenu

Tehnologija keramike in njena uporabna vrednost

Etnologija in tradicija

Hrana in design

Trženje in promocija lončarskih izdelkov

Umetnost, kultura in tradicija dela na lončarskem vretenu

Spoštovani,

Avgusta 2014 smo izvedli odmevni dogodek, dan odprtih vrat lončarske šole, ki smo jo zasnovali v sklopu projekta Zgodbe iz lonca. Takrat smo vam predstavili prvi sklop kreativnih delavnic za delo na lončarskem vretenu in ustvarjanje z glino,

sedaj vas vabimo na drugi sklop delavnic.

Delavnice so pripravljene za različne nivoje predhodnega znanja, izvajali jih bodo usposobljeni mentorji.

Vabimo vas, da si **zaznamujete** datume na koledarju,

torek 10.februar in **sreda 11.februar** in nam s kratkim sporočilom potrdite interes za udeležbo.

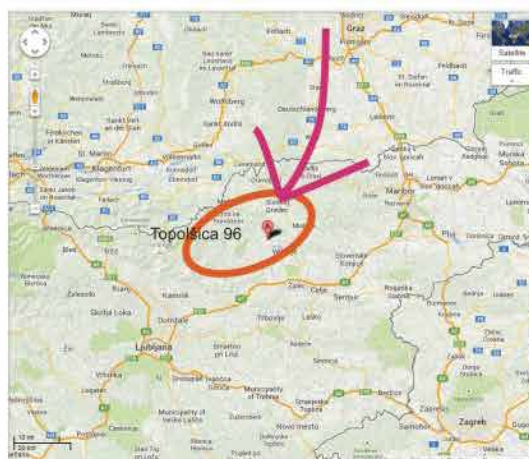
Prilagam urnik in vsebine delavnic.

Dobre novice:

- 1.število prijavljenih ni omejeno*
- 2.vse aktivnosti so brezplačne, zagotovite si le prevoz do Topolšice*
- 3.ob obisku boste prejeli zanimiva in uporabna gradiva, vzorce glin, vzorce barv, primer učnega načrta in podobno*
- 4. srečali se boste s kolegi in izmenjali izkušnje, nam pa pomagali programe narediti še boljše*

veselimo se kreativnega sodelovanja z vami in vas pričakujemo februarja.

Jana Bahor

TORKOVA PETA

Torkova peta = ustvarjalnost v torek ob petih popoldne.

Vabljeni.

Kdo?

Vsi – otroci (mlajši, malo starejši), mladostniki, starši, sorodniki, prijatelji ... Organizira Medobčinska zveza prijateljev mladine Velenje.

Kdaj?

Vsak prvi torek v mesecu, ob 17. uri (v torek ob petih popoldne).

Kje?

Vila Mayer v Šoštanju, ustvarjalni kotiček na skrivnostnem podstrešju ali vrt vile ...

Kaj?

Ustvarjalne delavnice. Izdelovanje izdelkov, ustvarjanje umetnij. Prijetno in sproščeno medgeneracijsko in prijateljsko druženje.

Kako?

Čim bolj ustvarjalno, kakovostno, družabno izrabiti prosti čas. Vstopnica je (le) brezplačna ustvarjalnost! Materiale za ustvarjanje dobimo na delavnici.

Zakaj?

Z izražanjem ustvarjalnosti pridobivamo ročne spretnosti in znanja o novih materialih in tehnikah.

Še kaj?

Teme za ustvarjanje so vsakokrat različne. Vezane so na letni čas, našo tradicijo in kulturo, praznike, šege in navade.

Vsak mesec v letu prinese nekaj zanimivih, poučnih, radovednih in igrivih idej, ki zažarijo s pomočjo pridnih in ustvarjalnih rok naših otrok.

Pri tem jim lahko pomagajo odrasli, kar prinaša še posebno zadovoljstvo in sodelovanje tako res dobi krila.

Zimsko ustvarjanje na podstrešju vile.

Foto: V. M.

Poletno ustvarjanje v vrtu Vile Mayer.

Foto: V. M.

Občina Šoštanj – odgovor na pritožbe glede tresenja tal

Spoštovani gospod župan Darko Menih,

v javnosti se v zadnjem času pojavlja kar nekaj vprašanj s strani prebivalcev Občine Šoštanj, ki se nanašajo na tresenje tal, kar naj bi bila posledica odkopavanja premoga v Premogovniku Velenje, zato vam in Svetu Občine Šoštanj v nadaljevanju pošiljamo nekaj pojasnil.

Po rudarski zakonodaji v Premogovniku Velenje tresenje tal spremljamo že od leta 1996, in sicer po nemškem standardu za tresenje tal DIN 4150, ki je na tem področju nedvomno najmodernejši in tudi postavljene meje za dovoljeno tresenje tal so najnižje. Po obliki krivulje zapisa tresenja tal ločimo med potresi in sprostitev napetosti. Glede na do zdaj izmerjene podatke lahko trdimo, da tovrstne sprostitve napetosti v jami niso nevarne ne za ljudi ne za objekte na površini.

Premike terena napovedujemo z rudarskim projektom. Spremljanje izvajamo z geodetskimi meritvami, tudi z GPS-sistemom, ki nam omogoča, da se v nekaj minutah po dogodku podatki avtomatsko prenesejo na strežnik in so takoj dostopni na naslovu <http://www.rlv.si/si/dejavnosti/tehniscne-sluzbe/seizmika>. Na tem naslovu redno objavljamo tudi mesečna poročila, iz katerih je razvidno izpolnjevanje zahtev že omenjenega standarda. Do danes v vsem obdobju rednega spremljanja dovoljene vrednosti za stanovanjske objekte niso bile nikoli prekoračene. Dokazov o aktivni tektoniki na območju aktivne jame ni – novih prelomnic ne beležimo. Vsekakor pa obstaja možnost, da tektonske razmere v Šaleški dolini vplivajo tudi na pojav dinamičnih pojavov, ki spremljajo odkopavanje.

Občani nas lahko preko posebne številke 080 1158 obveščajo o vsakem takem dogodku. Statistika kaže, da je tovrstnih klicev oz. pritožb zelo malo. Lani smo na to številko zabeležili 23 klicev, leto prej 24, v letih 2012 in 2011 po en klic. V tem letu smo do danes prejeli dva takšna klica.

Naj ob koncu ponovno poudarimo, da na podlagi zelo natančnega spremljanja tresenja tal lahko zatrdimo, da le-to ni nevarno za objekte na površini. Občani

tresenje tal občasno bolj čutijo tudi zaradi vremenskih vplivov – v deževnih dneh so tla bolj nasičena z vodo, kar pripomore k temu, da se vibracije po tleh bolje prenašajo.

mag. Drago Potočnik
direktor PV Investa

mag. Ludvik Golob
predsednik Uprave Premogovnika Velenje

PISARNIŠKA PRAVLJICA

(Pisarna je izmišljena, nastopajoči so resnične osebe. Vse podobnosti z resničnostjo so skrbno načrtovane.)

V eni od rudniških pisarn s pogledom na potapljačo se Velenjsko kotlino spodaj in Uršljo goro zgoraj, so sedeli trije doktorji znanosti. Počasi so srebali vsak svojo kavico, ki jih je ravno kar serviral magistrica frankiranja priporočenih pisem. Zdaj so takšni časi, da navadnih delavk in diplomiranih inženirjev ni več. Vsi so že šli s trebuhom za kruhom. Ostali so samo doktorji znanosti in magistre pred »bolonjo« in po »bolonji«, ker bi domača gruda brez njih le težko shajala.

Trije doktorji znanosti so se za prijazno postrežbo vljudno zahvalili in magistra je odšla.

Prijetne arome so se vrtnčile po svetli pisarni, Uršlja gora je vsa razžarjena krasila ambient in doktorji so že vedeli, da se bo danes nadaljevala počasna, premišljena in globoka debata o njihovih doktorskih disertacijah. Vsak dan nova dognanja, hiter napredek znanosti, revolucija digitalnih tehnologij, pametni telefoni, vse to je vplivalo na mentalni razvoj debaterjev, ki so iz dneva v dan luščili nove in nove reinterpretacije dosežkov na temelju njihovih nalog, ki so jim odprle vrata v akademsko sfero.

Prvi doktor je doktoriral z disertacijo, ki je imela naslov: »Variabilna kalorična vrednost ksilita, glede na krovinski oziroma talninski del velenjske premogovne kadunje, iz vidika dinamike unovčevanja državnih garancij za investicijo bloka šest in glede na ideološko opredelitev vsake Vlade RS posebej.«

Drugi doktor je listal po disertaciji z naslovom: »Vplivi jugozahodnih zračnih mas in drugi vremenski pojavi na obronkih Kamniško – savinjskih Alp s posebnim poudarkom na vulkanski gori Smrekovec, od koder se tektonska prelomnica spušča naravnost pod premogov sloj Velenjske kotline.«

Tretji doktor je bil produkt družboslovnih znanstvenih ved in je uspešno zagovarjal doktorsko disertacijo z naslovom: »Hitrost in frekvenca ponavljanja neresničnih dejstev od začetne točke, do točke, ko se neresnica sama spremeni v resnico, iz vidika velikosti črk in slik v lokalnem tedniku Vaš čas in na Naši televiziji.«

Kot vsak dan ob deseti uri, ko se je postregla kava, se je obetal koristen in dolg pogovor. Dolg do konca službe. Drugi doktor je ravno zajel sapo, da bi nadaljeval misel, ki jo je končal prejšnji dan na koncu delovnega dne, druga dva doktorja pa sta ga pozorno gledala.

Takrat se je pisarna strašno stresla! Potres! Ura je kazala natančno sedem minut čez deset.

Vse tri kavice so skočile v zrak, ena se je

prevrnila. »Ups!« je vzkliknil prvi doktor.

»Ojej,« je dahnil drugi, saj je bila polita kavica njegova. »Jejhatana, že spet potres...,« je rekel tretji. Takrat je prvi dvignil prst: »To ni potres, po nemških standardih je to sprostitev!«

Drugi je dodal: »Dokazov o aktivni tektoniki na območju aktivne jame ni. Novih prelomnic ne beležimo. To je posledica sončnega vremena, saj se sprostivne vibracije v sušni zemlji slabo prenašajo.«

Tretji doktor znanosti ni rekel nič. Dolgo je gledal v svoj pametni telefon, na katerega je bila priklopljena tudi posebna telefonska številka 080 5811. Telefon ni rekel nič, zato je čez čas spregovoril kar doktor družboslovnih znanosti:

»Nihče ni klical na posebno številko. Torej se ni zgodilo nič.« Potem je v svoj pametni telefon (kam pa drugam) napisal sporočilo za javnost, ki se je glasilo: »Danes ob deseti uri in deset minut podatki iz geodetskih meritev, podkrepjeni z GPS sistemom izkazujejo nevtrarno stanje, kar pomeni, da se tresenje, ki smo ga vsi čutili, v resnici ni zgodilo. Če pa je nezabeleženo tresenje vseeno kaj malega streslo na splošno, to ni škodilo ne ljudem, ne objektom.«

Druga dva doktorja naravoslovnih ved sta modro prikimala. Potem se do konca delovnega dne ni zgodilo nič posebnega, le vsakdanja debata o njihovih doktorskih disertacijah se ni in ni hotela razviti. Včasih bi bilo drugače. Včasih je bilo vse drugače. Zdaj pa ni več tako kot v dobrih, starih časih, ko je na koncu »šihta« na »kapiji« pozvonil zvonec in te naše žalostne pravljice še dolgo ne bo konec.

Nam Ze R.

ZAUPNA IZPOVED

(Oglasno sporočilo po naročilu družbe U. Fak d.o.o.)

Prišla je.

Tukaj je. V Šoštanju. Pri meni.

Pije kavo, jaz pijem čaj. In njo. S pogledi.

Sediva na postelji, jaz ji rečem, naj se sprost.

Ona res, se sprost in prične pripovedovati:

»Dolgo je že tega odkar sem bila sproščena. Zapustil me je. Zaradi tiste sodelavke v službi, ki je imela čedalje bolj kratko krilo in čedalje večjo plačo. Bil je njen šef. Pogosto se je dogajalo kar na njegovi pisalni mizi, na raportnih knjigah. Zdaj je konec.«

Potem je še malo jamrala, da je bila tista njegova tajnica, mladica, ki je bila sveža in ves čas mokra, kot šoštanjske ulice po dežju in v takšnih vlažnih dneh se močnejše prenašajo tektonske sprostitve, kot v suši.

V trenutku njene žalostne izpovedi sem postal socialen in radodaren. Ona je bila odločna, zakorakati v nove čase, da zapusti stare in prašne poti. Jaz sem ji dajal korajžo.

Naložim drva, ogenj v kaminu greje in toplota liže dvoje teles, ki se postopno spuščata v globine in ju zajema notranja toplota brezmejnega prepletanja.

In se zgodi, kar se mora zgoditi.

Sprostitev!

Zamaje se cela hiša, stekla oddajajo nenavadne zvoke, v omarici poplesujejo kozarci, žvenket po predalih in silovit pok na podstrehi. Tako globoko, ognjevit, tako nenavadno in

tako poživljajoče! Trese se, pravzaprav sploh ne dojemata tega, kar doživlja. Po mojem vsaj dvakrat omedli in se ponovno omotično prebujata iz transa njene totalne zamaknenosti. Traja in traja, kot bi jo zajela neskončnost in nikoli več ne izpustila iz rok. Doživlja nov prepород, pretresa jo od ekstaze do ekstaze.

Ko le pride k sebi, ne loči med krivuljami zapisa potresa in med sprostitvami, saj v Velenju od koder prihaja, nikoli niti približno ne doživlja kaj podobnega. Njena sprostitve je bila izjemno tresoča, kot tista sprostitve, ki se dogaja v luknji rudnika, ko udari in strese in poka in škripa in ko je mokro, se sprostitve prenašajo še bolj na gosto.

Zdaj prihaja k meni vsak drugi dan. Pogovarjamo se tako dolgo, dokler ne strese, potem se vrtinčiva in spuščava v območje aktivne jame, ki gravitira in požira podporni steber. Med tem, ko sam mistično molčim, ona ne ve, da jo trese od trenutnih sprostitve tektonskih napetosti.

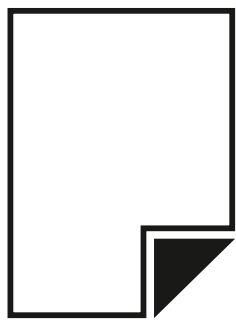
Če se še kateri zdi, da se upa sama soočiti s to enkratno izkušnjo, ali če je kdo občutil kaj podobnega pri sebi doma ali sam, naj nas nemudoma obvesti na posebno, drago plačano številko 800 11 58. Sprejemamo tudi na pare.

Izvleček iz oglasne brošure **Stresni projekt, Sprostitve, »U. Fak d.o.o.«**

Naročila sprejememo na naslov: sprostitve.fak.doo@gmail.com

Foto: U. Fak d.o.o.

List

Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

20 let 1995 - 2015

OD FEBRUARJA VSAKIH 14 DNI

Razstava o šoštanjskem pustu

Pustni torek, 17. februar 2015, do 3. marca 2015

Brezplačen ogled od torka do petka od 10. do 16. ure

Majhna razstava
utrinkov iz pustne
preteklosti
Šoštanja do
danes, ko je
Šoštanj evropsko
karnevalsko
mesto. Na ogled
sta prava pustna
lika Koš šoštanjski
in Tresimir
v naravni velikosti
in v izvirni opravi.

Vabljeni!

Dan odprtih vrat Vile Mayer

nedelja, 8. februar 2015, od 10. do 16. ure

Prešernov dan, slovenski kulturni praznik

Poleg vile in stalnih
zbirk si lahko
v sklopu kiparske
zbirke ogledate
Napotnikovo
upodobitev
Franceta Prešerna
iz leta 1931,
relief z naslovom
Prešeren in Netka.

Vabljeni!